Ч. 269 Середа 1 (13) грудня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З угодової комісиї. — Анґлійско-трансвальска війна.

Бр. Хлюмецкий появив ся вчера на конференциї з мін. Селем в будинку парляменту — і відбув там довшу нараду з п. Бернрайтером. — Чехи вели вчера обструкцию в буджетовій комісиї. Богато часу забрала дискусия над внесенями, дотикаючими малозначучих змін в протоколї, як н. пр. що-до ствердженя, що ґраф Клярі неприсутний і т. ин., дальше обговорювано внесене, що секретарями можуть бути лиш стеноґрафи. Всї ті внесеня відкинено, а відтак почали ся довгі обструкцийні бесїди. В молодоческім клюбі побоюють ся дальшої сецесиї. Доси виступило з клюбу лиш двох послів. Редактор Narodn-их List-ів, пос. Геллер, звернув ся до виконуючого комітету молодоческого сторонництва з просьбою, аби ему позволено зложити мандат. — З Праги доносять, що члени молодоческого виконуючого комітету приймили з признанем до відомости ведену ческими послами обструкцию, а рівночасно висказали гадку, що заострене тої обструкциї есть одиноким средством ведучим до цїли. Рівночасно піднесено також з притиском, що треба привязувати велику вагу до удержаня теперішної більшости.

Комісия угодова зібрала ся в суботу перед полуднем на наради; в нарадах взяли участь ґр. Клярі, міністер скарбу Княвьолуцкий і управитель міністерства торговлї Стібраль. — П. Білиньский поставив внесене, аби вперед взяти під наради „Uiberweisungsgesetz", а опісля доперва розпоряджене в справі угоди, видане на основі §. 14. — Молодочех п. Страньский жадав, щоби противно розмотрювано розпорядженя на основі §. 14 і вказав на важність такого власне поставленя справи. Социяліст Бернер згодив ся з внесенем п. Страньского, а знов пп. Ґрос і Менґер жадали, щоби наперед вести наради над „Uiberweisungsgesetz" і над квотою; оба бесїдники підносили важність тих обох справ. По промовах пп. Білиньского і Абрагамовича принято внесене п. Білиньского. Комісия хотїла відтак вибрати референта, але показав ся брак комплету і засїдане перервано.

По перерві засїдане комісиї угодової розпочало ся на ново. Референтом для „Uiberweisungsgesetz" вибрано п. Толінґера, але він не приняв вибору і заявив, що мусить порозуміти ся з своїм клюбом. З черги приступлено до нарад над розпорядженями виданими на основі §-у 14, а референтом для сих розпоряджень вибрано п. ґр. Войтїха Дїдушицкого; він приняв вибір і засїдане комісиї відрочено до 3 години по полудни. — На пополудневім засїданю п. Бернрайтер зложив іменем свого сторонництва заяву, що е за наглою полагодою „Uiberweisungsgesetz-у" і закона квотового, бо се закони термінові. Противно розпорядженя, видані на основі §. 14, котрі вимагають довшої дискусиї, можуть бути полагоджені доперва по Новім роцї. У внесеню, щоби сї предложеня полагодити перед законом квотовим і перед „Uiberweisungsgesetz-ом", котрі е державними конечностями, сторонництво бесїдника видить тілько охоту ударемнити полагоджене сих законів перед Новим роком. П. Страньский каже, що протест Бернрайтера спізнений. — П. Толінґер заявив опісля, що прийме евентуальний вибір на референта закона о подїлї споживчих податків (Uiberweisungsgesetz). По промові п. Прадого, предсїдатель комісиї п. Білиньский хотїв перевести вибір референта „Uiberweisungsgesetz-у", але показало ся, що комісия не в комплетї і задля сего перервано засїдане.

Між третою анґлійскою армією в північнім Капляндї, а ораньскими Бурами прийшло оногди до битви, котра буде мати імовірно більше значінє. О тій битві надійшли такі телеґрами: Анґлійского ґенерала Ґатабка повідомлено, що в горах Шторм стоїть віддїл Бурів числячий всего 2500 людий, так що була би дуже відповідна пора напасти на них. Ґенерал Ґатакр дійстно дав своїм військам приказ до нападу. Тимчасом анґлійский віддїл, що ішов против Бурів, наткнув ся на дуже сильний огонь. Вправдї взяв він приступом найблизший горбок, але що на тім місци був виставлений на ще сильнїйший неприятельский огонь, то мусів уступити і схоронити ся в безпечне місце. Тимчасом кінна піхота анґлійска пробовала зломити праве крило Бурів. Борба стала загальною, коли нараз появив ся новий віддїл Бурів. Два віддїли анґлійскі виправлені против него привитано страшенним огнем. Близших вістий поки-що нема. — Міністерство війни в Льондонї одержало від ґен. Ґатакра таку телеґраму: З жалем доношу, що наше войско в нападї на неприятельскі становища в горах Шторм потерпіло великі страти і мусїло уступити. — Вкінци трета телеґрама з Мальтена, де давнїйше була головна кватира анґлійских войск, а котре тепер займили Бури, доносять о тій битві ось що: Анґлійский ґенерал Ґатакр разом з віддїлом 4000 людий і двома батериями напав в горах Шторм на Бу-

---

10)

МИСТЕЦКИЙ ЗЛОЧИН.

(З анґлійского — Родриґа Оттоленґі.)

(Дальше).

Роздумуваня Барнеса перервав прихід пана Рандольфа, котрий очевидно не знав, що Барнес підслухав розмову приятелів в ваґонї.

— Прошу сїдати, пане Рандольф — обернув ся до него аґент. — Ви певно хочете поговорити зі мною в справі убийства.

То, що Барнес відгадав причину по приходу, подвоїло ще довірие Рандольфа до зручности аґентів взагалї, а особливо того, що перед ним стояв.

— Знаєте о тім? Чи вільно знати звідки?

— Ну, отже нас, аґентів, уважають за всевідущих, правда?

То було сказано з вічливим усьміхом, але Рандольф відразу зрозумів, що длятого, аби більше не завдавано ему питань і уважав найвідповіднїйшою річию, скінчити о скілько можна як найскорше з тою немилою історией.

— Пане Барнес, приходжу до вас, аби зложити перед вами зізнане і....

— Мушу вам перебити і пригадати, що всьо, що зізнаєте тут перед мною, будете говорити з власної волї, і що то може служити яко доказ против вас, коли скажете щось такого, в наслїдок чого можете попасти в підозріне.

— Дякую за пересторогу, але я тут лиш тому прийшов, аби не попасти в підозріне. Ось-що маю вам сказати.

І тут оповів всї обставини, що мали звязь з закладом, а Барнес слухав его, немов би перший раз о тім довідав ся, і поробив навіть деякі записки.

— То незвичайно дивне зізнане, пане Рандольф — сказав вкінци. — Але тяжко увірити, що такий інтеліґентний і елеґантний чоловік як пан Мічель, мав би ся стати злочинцем лиш на те, аби виграти так мало значучу для него суму. Ви певне вже й самі над тим гадали і найшли яке поясненє; чи не удїлилиб ви его менї?

— Прошу, дуже радо!

Рандольф виробив собі вже погляд, представляючий приятеля в трохи лагіднїйшім сьвітлї і був щасливий, що може его удїлити аґентови.

— Одною з найтяжших річий в житю есть уміти доказати, хто має цїлком здоровий ум, а хто напів божевільний. Компетентні люди кажуть, що девять десятих всїх людий терпить більше або менше на розстрій ума, а я гадаю, що кождий, хто лиш есть збирачем чого і уживає тих предметів на иншу цїль, віж вимагає того їх призначенє, терпить на род божевільности.

— Гадаєте божевільність супротив суду, що може его узнати несповна розуму.

— О тім не говорю, але гадаю, що такий дур збираня чогось може довести чоловіка до незаконних поступків. Напримір: марки мають без сумнїву свою вартість, однако хто їх збирає коли они утратять ту вартість і платить за них о много висшу цїну, як була первістна, той після моєї гадки більше або менше шалений, коли дає любительску цїну за щось, що не представлене ніякої дійстної вартости. То само дїє ся з дорогими каменями.

— З дорогими каменями?

— Так, они мають на сьвітовім ринку своє місце і свою цїну, але коли чоловік купує кождий прекрасний камінь, який лиш може набути і відтак замикає свої скарби в касї, тодї він божевільний.

— Щож то має спільного з тим случаєм?

— Дуже богато. Мому приятелеви що до дорогих каменів рішучо щось не достає. Такий розумний як він, а скоро лиш в его присутности відозве ся хтось з назвою якогось дорогого каменя, зараз оповідає о тім довгу історию, а особливо запалює ся при оповіданю злочинів, які лучили ся майже з кождим славнїйшим дорогим каменем.

— Отже гадаєте, що в наслїдок безнастанного занятя свого ума такими справами, привик до гадки довершеня такого злочину?

— Ви вгадали. Найгірше то, що чоловік може до всього привикнути. Так на примір всї

рів, котрі займали там дуже сильні становища. В хвили коли Анґлійці підійшли дуже близько, розпочала ворожа артилерия дуже сильний огонь. По тригодинній борбі Анґлійці відступили. Які втрати потерпіли Анґлійці, годі знати, бо анґлійскі телеґрами подають число убитих і раненых на всего кільканайцять людий, натомість з Преториї доносять, що в тій битві попало 672 Анґлійців в полон.

З руских товариств.

Загальні збори філії тов. „Просьвіти" у Львові відбули ся при участи понад 60 членів дня 8. грудня с. р. в льокали тов. „Зоря". Зібраних привитав п. Гр. Врецьона довшою патріотичною промовою, в котрій вказав на те, що як раз повіт львівский мимо того, що майже під боком головного виділу тов. „Просьвіти", стоїть під взглядом просьвітним ще далеко не там, деби треба було. Щоби отже тому зарадити, головний виділ поробив стараня коло завязаня філії „Просьвіти" в повіті львівскім. Она мала би виручувати і помагати виділови в єго хосенній діяльности. Вибрано відтак п. Вол. Левицкого, нотаря з Винник, головою зборів, на заступника пана М. Царя, господаря з Підберезець, а секретарем о. Ганицкого з Рудна. П. Губчак, редактор „Свободи", пояснив основно статут філії, уділював пояснень на деякі питаня, і закінчив покликом, щоби кождий старав ся придбати як найбільше членів для товариства. — По короткій перерві приступлено до вибору виділу філії; вибрані пп.: Вол. Левицкий, Гр. Врецьона, Євг. Бурачиньский студ. мед., о. Гр. Погорецкий в Бродок, Ів. Строньский учитель, Ів. Бобеляк госп. з Дмитрия, Тузяк з Скнилова, а яко заступники виділових: о Жарский, і два господарі Мижин та Дропа.

Відтак о. Фолис візвав виділ, щоби заняв ся справою убезпеченя худоби, що для селян повіту львівского є дуже важне з оляду на се, що они головно утримують ся з продажі набілу. — Внесене се підперге о. Ганицким збори однодушно ухвалили. О. Погорецкий жадав, щоби виділ старав ся заохочувати селян до просьвіти. Виділ перевів би се найліпше, висилаючи делеґатів по селах з відчитами, на котрі стягано би людий з кількох сіл разом. — П. Хлопецкий домагав ся передовсім поправи господарства рільного, що до тепер веде ся ще по старосьвітски, при чім мало використовуе ся рілю, а богато на марно тратить ся. Бесідник взивав тому людий просьвічених: сьвящеників і инших, щоби бодай они завели у себе раціональнійше господарство. Тим дали би они селянам добрий примір, а при тім поучували би їх о нових способах веденя господарства. Про ті способи вправді вже нераз писано в книжочках „Просьвіти", але нарід їх не впроваджував, бо не мав живих примірів. — Над тими внесенями вивязала ся оживлена дискусия, в котрій брало участь більше присутних членів. Подавали всякі ради, як би можна вийти з нашого невідрадного положеня. Між иншими сел. Дропа остерігав селян, щоби при всяких нагодах, пр. поминках, хрестинах і т. и. не тратили свого тяжко заробленого гроша, але складали до щадниці або обертали на продуктивні цїли. Сел. Тучик з Жиравки промавляв за тим, щоби до спільної праці над просьвітою лучили ся селяни з сьвящениками. В той спосіб праця вела би ся успішнійше і поступала би скорше вперед.

По закінченю зборів уконституував ся виділ. Головою філії вибрано п. Вол. Левицкого, заступником п. Гр. Врецьону, секретарем п. Євг. Бурачиньского, касиером п. Ів. Строньского а контрольором о. Г. Погорецкого. Нововибраний виділ зложив приречене, старати ся о скілько сил стане, працювати для добра товариства.

Новинки.

Львів дня 12-го грудня 1899.

— **Іменованя.** П. Управитель міністерства скарбу іменував в етаті урядників для удержаня в евіденциї катастру податку ґрунтового старших ґеометрів евіденцийних II. кляси: Стан. Вайса, Ант. Матейка, Йос. Мілера і Ант. Корляковского старшими ґеометрами евіденцийними I. кляси в VIII. кл. ранґи.

— **Загальні збори філії „Просьвіти" в Терпелівці** (пов. збаражского) відбули ся дня 28-го падолиста. В зборах взяло участь звиш сто людий і трех сьвящеників. Між иншими ч. Йос. Пащук зі Скорик в довшій бесіді вказував на потребу просьвіти між народом, взивав до посиланя дітий до шкіл середних. О. Голїнатий промавляв о користях з основаня склепів і кас. Відтак вибрано виділ, а на голову читальні о. Волод. Герасимовича. — Читальня містить ся в хаті ч. Павла Білика і має 65 членів.

— **Дві ночі.** Французскі дневники доносять, що богато епіскопів, в наслідок старань міжнародного комітету, завязаного в цїли зложеня поклону Христови на закінчене віку, внесло просьбу до Папи, щоби дозволив на відправу Служби Божої о півночи з дня 31 грудня 1899 р. на 1 січня 1900, як також в ночи з 1900 року на 1901 р. Папа прихилив ся до сеї просьби і позволив по костелах і каплицях виставити в тих ночах Найсв. Тайни, відправити тиху, або сьпівану Службу Божу, в часї котрої можуть вірні приступити до Причастія.

— **Плоди запопадливости.** Десять господарів з присілка Кокутківці ad Висипівці (коло Озїрної) закупили від п. Шелиговского хутір „Третерівку" коло Золочева, а то 250 моргів орениці і 27 моргів сїножати за 45.000 зр. Тепер дають готівкою 15.000 зр., а 30.000 довгів банкових приймають на себе. Загально треба признати, що Кокутківяне люди тверезі, ощадні і люблять свій обряд, доказом чого є, що хоть їх лише кілька нумерів руского обряду, а поставили перед роками церкву, котру тепер гарно украсили мальовилом. Тож честь їм за се, а для нашого народа наука, що працею і ощадностию можна поправити знану руску „кепску долю", а не складати рук, або шукати щастя за морями! I за оксаном его нема.

— **Огнї.** В послїдних тижднях лучили ся між иншими такі пожари в краю: Дня 26 падолиста вибух огонь в домі Адама Міллера в Гофнунґсав, пов. долиньского і знищив цїлу загороду та 4 штуки худоби. Шкода 1580 зр. була по части обезпечена. — Дня 25 падолиста вечером знищив огонь в Ширци, равского повіта дві стодоли з збіжем. Шкода обчислена на 2000 зр. була обезпечена на 450 зр. — Дня 20 падолиста о годинї 6-ій вечером вибух пожар в домі Прокопа Пукайла в Малковичах, перемиского повіта і зни-

---

люди на вид трупа зазнають якогось страху, коли тимчасом лікарі, привиклі до того виду, дивлять ся на них так як різник, що продає мясо.

— Ваші докази мають свою важність, пане Рандольф. Цїлком не виключений здогад, що ваш приятель, мимо свого образованя і чесности, при тім дурі збираня дорогоцїнностий та знаючи історию злочинів, яких допускано ся в тій цїли, не опер ся покусї крадежи або убийства, коли ішло о заспокоєне єго пристрастий. Так, так, жиємо в дивних часах.

— Чи гадаєте, що в таким случаю на основі божевільности, можуть єго не потягати до відвічальности?

— Нї, так далеко не іду. Годжу ся, що під взглядом психольоґічним ви говорите правду і що чоловік, який в той спосіб стає злочинцем, заслугує на найбільше співчутє, але супротив права він винний. Однако питанє, чи він украв дорогоцїнности? Ви тої ночи спали з ним разом в ваґонї. Що гадаєте?

— Не знаю що маю гадати. Не міг вийти з своєї постели, не переступаючи через мене, а то певне збудилоб мене; а відтак коли дійстно вийшов з ваґона і украв камені, то деж би їх міг був сховати і в який спосіб дістались би они до Ню-Гавен? Але ви маєте опис того чоловіка, що лишив там торбинку; чи годить ся з виглядом мого приятеля?

— Того не можу сказати, він не цїлком точний і може відносити ся до тисяча людий стрічаних на улици.

— Остаточно я тої гадки, що хтось инший есть злодієм.

— Маймо надію, пане Рандольф, а як то може вас успокоїти то додам, що доси не маємо достаточних причин до арештованя.

Барнес сказав то умисне.

Успокоївши Рандольфа, мав надію що більше притягне єго до себе.

— Ви певне знаєте пана Мічеля від кількох лїт? — спитав по хвили.

— Нї; не дальше як півтора року. Він мешкає ще не цїлі два роки в Новім Йорцї.

— Так, так. Чи він з Бостона?

— Нї, менї здаєть ся, що з Нового Орлеана.

Мороз перебіг по тїлї Барнеса і то звернуло єго увагу, бо звичайно зазнавав того враженя, коли попадав на слїд.

I тепер глубоко задумав ся.

Рандольф не сказав єму нїчого над те, що як єму здаєть ся Мічель походить з Нового Орлеана. Чи то мало би мати яке значінє?

Чи тих двоє людий знало ся вже в тім містї перед тим?

— Звідки знаєте, що ваш приятель з полудня? — спитав вкінци Барнес.

— Атже то легко по єго бесїдї пізнати. Хоч не перечить, що походить з полудня, то однако не радо говорить о своїй батьківщинї. — Щось собі неясно пригадую, що натякнув раз, що уродив ся в Новім Орлеанї, але має з того міста прикрі споминки. Взагалї менї здаєть ся, що то був той одинокий раз, коли він о тім згадував.

— А тепер хотів би я завдати вам ще одно питанє, дотикаюче одного молодого чоловіка і хотів би знати, чи ви сходили ся коли з ним. Єго назвище: Торе.

— Альфонс Торе? Так, знаю єго, але не можу єго стерпіти.

— Чому?

— Сам не знаю і може бути, що то лиш таке упередженє. Атже ми часто виробляємо собі дуже скоро понятє о кимсь; я від першої хвилї знакомости не довіряю єму.

— Ви єму не вірили?

— Так; вправдї можу помиляти ся і властиво не повинен я вам того говорити, але мимо того зроблю то. Перед кількома тижднями грало кількох панів в нашім клюбі віста а між иншими і Торе. Ставки були не великі, однако грало ся о гроші. Торе і єго спільник мали дивне щастє і менї впало в очи, що Торе так якось мішав карти як я ще нїколи не бачив. Того не можна описати. Він і єго спільник виграли того вечера двіста долярів.

— Хто грав з ним.

— Не знаю єго.

— Чи і Мічель був при тім того вечера?

— Так, і був тої самої гадки що й я, що той чоловік картяр. — Впрочім я бачив, як він в ту саму гру програвав, то може бути, що ми несправедливі супротив него.

— Я вам дуже вдячний за ті відомости, пане Рандольф і впевняю вас, що буду чути ся дуже вдоволеним, коли покаже ся, що ваш приятель не має з тою цїлою справою нїчого спільного.

Барнес встав, а Рандольф уважав то ознакою закінченя розмови. Коли відійшов, Барнес почав знов роздумувати, чи той незвістний спільник Торета при грі не був також єго спільником при крадежи дорогоцїнностий і чи не міг би бути тим, що лишив їх в готели в Ню-Гавен. По що би він то зробив, було загадкою.

Вскорі опісля Барнес вийшов і поїхав зелїзницею на Сімдесяту шесту улицею, де задзвонив до малого домку; появила ся служниця і завела єго до небогатого сальоника. За кілька мінут увійшла прехороша молода дівчина, з котрою хвильку щось шептав, відтак відійшла, але небавом вернула знов одїта до виходу.

Відтак обоє вийшли з дому.

Чотири дни пізнїйше Барнес одержав лист, в котрім було одно слово: „Прийдіть;" але то слово видалось єму видко достаточним, бо по хвили був знов на тій самій улици і опинив ся в тій самій комнатї.

щив цілу загороду. Шкода виносить звиж 300 зр. В тім огни погибло трое людий, а іменно: 50-літна Розалія Качмарска, 47 літна Мария Наконечна і еї $2^{1}/_{2}$-літна дитина. — Дня 20 падолиста погоріло в Ляцкій Воли, мостиского повіта 6 загород разом з нагромадженими земними плодами. Шкода виносить около 400 зр. Всї будинки були обезпечені. — В Ожомли, яворівского повіта знищив огонь один дім, 5 стоділ, 2 шопи і 4 стайні. Шкода обчислена на 1200 зр. була обезпечена на 630 зр. Огонь був імовірно підложений, а підозріного о підпал Томка Глабуся арештовано. — Дня 15 падолиста знищив огонь в Пивничній, новосандецкого повіта одну загороду. Шкода 800 зр. була необезпечена. Причиною пожару був підпал.

— **Товариство взаїмного кредиту „Дністер“** подае до відомости інтересованих членів, що подібно як попередних літ так і сего року за-для виготовленя інвентарів та замкнень цілорічних до білянсу не будуть ся виплачували позички анї висилали нові скрипти до підпису, почавши від 18 грудня н. ст. 1899 аж до 8 січня 1900 р. включно. Хто отже мае підписаний скрипт, нехай старае ся зреалізувати позичку перед 18 грудня, а хто наміряе ще старати ся о позичку, нехай вносить подане вчасно. Також вкладки щадничі не будуть приймати ся анї виплачувати ся від 26 грудня 1899 до 1 січня 1900 включно, бо послідних - пять днів обраховують ся відсотки і виготовлюе ся замкнене річне — та тому зволять П. Т. вкладчики свої справи полагодити перед 26 грудня с. р.

— **Великий запис на добродійні цїли.** В Москві умерла філянтропка, Медведнїкова, що записала на добрвдійні цїли пять міліонів рублїв, поміж иньшим на стипендиї для студентів московского університету.

— **Перша вистава на Креті.** Князь Юрий, ґубернатор Крети, підняв ся протекторату над першою, міжнародною виставою, що буде устроена в р 1900 в столиці Крети, Канеї і обійме всї галузи промислу, купецтва, рільництва, штуки і наук. Комітет складае ся з членів европейских консулятів і зі знаменитих заступників купецкого сьвіта на Креті. Головою комітету е др. Константин Туміс, скарбовий радник. Вистава буде поміщена в забудованю давного головного зґромадженя в міскім огороді, до котрого припирае богато побічних будівель, що рівнож будуть ужиті на виставу.

— **Смерть дневникаря на війнї.** В Трансвали погиб австрийский дневникар, Седляк, родом з північних Чех. Він був співробітником радикальних віденьских дневників, опісля редаґував радикальне письмо на провінциї, а з початком війни зник без слїду. Як тепер показало ся, він вступив в ряди Бурів і погиб відтак в битві під Ґленко.

— **Добрий синок.** Російскі дневники доносять, що в однім столичнім мировім судї розсуджувано цивільну справу, виточену против голосного тепер в Росиї тенора з сторони Лучинїнових, в котрих домі служила мати співака, яко кухарка. Перед трийцяти лїтами Лучинїни приняли вдову кухарку, що мала при собі семилїтного сина. На образоване сина давала вдова послїдну копійку, син співав в початку в опереткових хорах, а що природа обдарувала его гарним голосом, заряд опери заанґажував его на стало і дав ему дуже гарну платню. Лучинїни писали кілька разів до сина, щоби він обезпечив долю матери, але на листи не було ніякої відповіди. Коли вкінци в минувшім роцї старушка безвихідно заболїла, зажадано знов матеріяльної помочи від сина, але сей заявив, що не може прийти з помочию матери, бо купив собі фортепян Ербара за 900 рублїв. По смерти старої кухарки виступили Лучинїни з цивільною жалобою против співака о зворот сто рублїв за кошти лїченя і похорону его матери, однак заявили з гори, що хотять лише в сей спосіб напятнувати негідний поступок сина взглядом матери і що призначать присуджену їм квоту на добродійні цїли. До розправи став лично запізваний співак і заявив, що не почувае ся до обовязку заплаченя коштів похорону матери, які повинні спасти на службодавців. Мировий судия засудив тенора на сто рублїв. Шкода лише, що російскі дневники не подають назвиска сего нелюдского сина.

Штука, наука і література.

— **Andante melancolique con Tarantella.** Під таким заголовком вийшла з друку мельодийна композиция на фортепян, утвору проф. Мариана Сіґніо. Ту композицию приймила фахова критика дуже прихильно, а надаеcь она особливо до концертових вечерків. Головний склад еї в книгарни Ґубриновича і Шмідта у Львові.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 12 грудня. На вчерашнім засїданю парляментарної комісиї правиці обговорювано дуже обширно ситуацию і ческу обструкцию. — Чехи заявили, що ухвали виконуючого комітету правиці для них не обовязуючі.

Преторія 12 грудня. В оногдашній борбі над рікою Маддер попало 50 Анґлійців в полон.

Люцерна 12 грудня. Недалеко Біцнав над озером чотирох кантонів затонув вчера в часї бурі пароход при чім погибло пять осіб.

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

— Отже? — спитав Барнес. — Удало ся?

— Очевидно — відповіла молода дївчина. — Чи менї що коли не удало ся? Хиба не рівнаете мене з Вільзоном?

— Лишіть Вільзона і оповіджте всьо.

— Ну, отже так було: ви лишили мене на Медізон Скер Парк; там сїла я на лавці і уважала на Вільзона. По двох годинах вийшов з готелю якийсь пан і Вільзон пішов зараз за ним. Справдї, я мусїла сьміяти ся, видячи що той дурак так незручно поводив ся, що й слїпий був би побачив, як він слїдить Мічеля. Як бачите знаю вже его назвище, хоч ви менї того не сказали; але довідати ся о то була для мене дрібниця. Позаяк я хотїла его собі порядно оглянути, то вскочила до трамваю, доїхала до Третої алеї перед ним і скоро побігла на зелїзничий дворець. Небавом появив ся Мічель; Вільзон старав ся бути свобідним, удавати що его нїчо не обходить, але очевидно то ему не удало ся. Коли надійшов поїзд, я всїла, перейшла ваґон і сїла напротив Мічеля. Що я добре приглянула ся его лицю, то можете бути певні.

— Так, але й він вам. Ви були непослушні, бо я умисне велїв вам так поводити ся, аби вас той хитрий чорт не побачив.

— О, то нїчого не зашкодило, всьо добре пішло. На Сорок другій улици висїв Вільзон також, але я нї.

— Чому?

— Бо то звернуло би его увагу. Нї, я не така дурна. Я доїхала до Сорок семої улиці і там ждала, аж Мічель верне. Тепер був сам, і видко вивинув ся знов Вільзонови. Взяв поїзд до нижної дїльници і я також; сим разом я вже не показалась ему. Пішов просто до якогось дому на Троінпляс. Ось число — і подала Барнесови картку.

— Ви добре зробили, але чому ви не дали менї зараз о тім знати.

— Я ще не всьо сказала. Як возьму щось в свої руки, то мушу то перевести до кінця. Гадаете, що я буду его там слїдити на то, аби ви відтак знов пустили на него Вільзона? Нї, нї, любий пане, ми так не умавляли ся. На другий день пішла я до того дому, задзвонила і спитала о паню. Позаяк дївчина, що менї отворила, хотїла знати щось більше, то я щось їй там сказала і побудила еї до розмови. В той спосіб дізналась я, що той дім, то дївочий інститут, і що там есть чотирнайцятьлїтна дївчина, назвищем Роза Мічель, а наш панок то еї отець. Щож ви на те?

— Ви ґеній; але то всьо знали ви ще передвчера. Чомуж ви скорше того менї не сказали?

— Тому, що вчера була я там ще раз, аби ще лїпше о всїм пересьвідчити ся. Я сїла собі в парку і приглядала ся дївчатам на проходї. Розмовити ся з Розою Мічель я не могла, але мала при собі мій апарат, і відфотоґрафувала еї. Щож ви на те? Чи я стратила час?

— Нї, справдї нї, ви дуже спритні, але не докажете нїколи нїчого великого, бо надто зарозумілі. Однако нинї можу вас похвалити. Принесїть фотоґрафію.

Відійшла, а по хвили вернула з маленькою, трохи невиразною фотоґрафією, представляючою хорошу дївчинку, і подала еї Барнесови.

За пів години Барнес вийшов з мешканя молодої дївчини.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).